Jóna Dávid

## *Mire vágyunk?*

tágasságra vágyunk
ebben
a tavaszi hunyorgásban
a mulandóságunk elfelejtésére
sejtelmek és bizonyosságok útjaira
nem pedig hírekbe bezárva
olyan hírekbe
melyben felismerjük újra és újra

félelmeinket
nem győzelemre vágyunk
de még csak nem is békére
nem magyarázatokra
vagy kifogásokra
arra inkább
hogy elfelejtsük a világot
s hogy a világ is egy kicsit
elfelejtsen végre minket

## *Mennyire*

Milyen szép ez így, és
mennyire mennyei,
mennyire pokoli,
mennyire közeli,
mennyire távoli,
mennyire igaz,
és mennyire,
de mennyire nem az...

Mégis valahol,
magadban hordozol,
s néha az érzések összeérnek
fájdalmas vágy az ellenméreg,
mikor a világ ránk omol,
egyszer csak végleg.